

кото планинарско изкуство. Личеше, че знае много и още по-много е челъ за свѣтовното планинарство и планинари. Предъ очитѣ ми се редѣха Италия, Германия, Швейцария. А въ това време надъ насъ се извиха низки гъсти облаци и започна да вали ненадѣйно. И то не дъждъ, а заледени дъждовни капки, които ни шибаха като игли по очитѣ и лицата. Обзе ме тежко чувство на мъжа и несигурностъ. Наистина, трѣбва да сте билъ, като мене, за пръвъ пѣтъ почти самъ въ планината, съ единъ чуждъ, случаенъ човѣкъ, за да разберете, какво изпитахъ въ онѣзи нѣколко минути. Планината е твърде невѣрна и промѣнлива — всѣки мигъ е нова и по-друга. И не само пейзажитѣ ѝ, а и небето, въздухътъ, самата ѝ душа! Ето и сега — ние вървѣхме подъ високото свѣтло небе, чисто и прозрачно синьо. Предъ насъ се разкриваха ту весели, огрѣни отъ слънцето полянки, ту предъ очитѣ ни блестѣха високи многоцвѣтни скали, изрѣзани на хоризонта като огромни картини. Отвредъ ни лѣхаше приветлива хладина, стѣпкитѣ ни звѣнтѣха, и ековетѣ отвърщаха съ многократенъ кикотъ на виковетѣ ни. А минаватъ само нѣколко минути. Ние сме все още почти на сѣщото мѣсто, но иззадъ съседния масивъ ненадѣйно се подава мътенъ черенъ облакъ, прихлупва небето, загражда просторитѣ, и планината става съвсемъ друга. Тя е настрѣхнала, тъмна и неприветна, почти враждебна. Засмѣнитѣ скали потъмняватъ, като че ли идватъ по-близу, надвесватъ се надъ насъ и преграждатъ като стена пѣтя ни. Наоколо притъмнява, зашибватъ ни и дъждовнитѣ капки... Планината става чужда, страшна и зловеща. А ние отивахме напредъ — въ неизвестността, въ сипейтѣ и поледенитѣ прѣспи. Погледнахъ другаря си и разбрахъ, че ние почти неволно бѣхме се притиснали единъ до други. Той мълчеше и крачеше — бледенъ, наклонилъ глава надѣсно, за да пази лицето си отъ поледенитѣ капки...